

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆՔ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

ԱՊԱԽԵՆ

Այ, տաղտուկն այն դժբեղակ հայհոյանաց մեզ զըրգիւ  
Ս'ի ելցէ յաղթական .

Ի՞նչ ճողոպրել յաշխարհէ եւ գնալ յանձնէ իսկ փախըստեայ  
Եւ ինձ թեւք ի սրբոյ :

Համագոյից ըզսէր՝ անմահ սրնուցանեմ ի ծոցի ,  
Եւ զքո սէր , Եստուած իմ .

Կըրկին այս ապաւէնք որոյ տանիմ ես վըշտաց  
Օ՛հս ընդ բնաւ ժողովեն :

Ի՞նչ հողածին ըզքոյ անուամբ , ում տիեզերք գոն պատմող ,  
Ի՞նչ ըզմութ իւր գիշեր .

Ես յանապատն ի կոյս գնացից , ուր հետք քոյին նըշմարին ,  
Ուր քո վառ փայլէ գեղ :

Յանապատն , որ ցօղէ զոգւովք յարինն խոց վիրաւոր  
( ) շարակս հոտանոյշ ,

Եւ զարտասուս իմ ընկեցիկս ի մարդկանէ փոխարկէ  
Վեղ գոհարս հաճելիս :

Յանապատն , ուր զմանանայդ քո ժողովել մարթացայց ,  
Ո՛վ իմ Տէր . ուր օրէնքդ

Ի փայլականց ցոլանան , կամ ի ծաղկանց առնուն ծընունդ ,  
Եւ յիմ սիրտ գան դրոշմին :

Յորդառատ զեղու ծաւալ յոյս ի ծոցոյդ , ո՛վ բնութիւն .  
Ուխք վիմին կենդանիք

Երբուցանեն ըզվէ՛հ ծարաւս , զոր այլ աղբիւր ոչ այնպէս սուրբ  
Չէր կարող հարկանել :

Նըզովէ սիրտ իմ զաշխարհ , ձանձրոյթ անտի զիս տարագրէ .  
Ի՞նչ հաւատք իմ վատնին .

Վերթողն , որում չնորհեաց Եստուած ըզքեղ ապաստան ,  
Յանապատն առնու կեանք :

Եւ յո՛ւ , միշտ տերեւոյրդ խելամուտ եմ բարբառոյ ,  
Հոյ՛բ ծառոց քաղցրանուագ .

Եւ հասու իսկ իմաստից երազասլաց՝ նըկարելոց  
Ի՞նչ յերկնից ի ճակատ :

Ի բունոց եւ յաղբերաց երբ ձայնք երգոց յունկն իմ հընչեն ,  
Եւ եմ դեռ երջանիկ :

Ինդ ձայն ծովուց եւ անտառաց հեռաւորաց սօսաւիւն  
Իմանամ ինչ դաշնակ :

Եւ ի սիրեմ առ կողիւք լերանց համակ ամայի  
Բնաւ անփոյթ ըզգարձէ  
Եւ ի ծագաց եւ ծաղկանց փըթթինաղարդ հըրճուեալ ի տես  
( ) ր մի ' բուն մոլորիլ :

Եւ ի խորհուրդս թափառ , յերեկոյեան ի դարձին  
Եւ ի խորթեմ տեսանել  
Ի զսեաւ լերանց կէս դիմացն ըզմեծ ըստուեր պատառեալ  
Ի վերջին նըշուից :

Եւ յսպէս ծանօթք ինձ եւ խորք մեծ նըւագաց ներդաշնակ ,  
Եւ ի ներքին խուռն հընչմանց  
Ի թոյ մըրմունջք սակաւութիւն ոգեն զիրաց անսահման  
Եւ յայտնաւ տիեզերս :

Պատկեր մերոց թաղաքաց ինձ ի զայրոյթ է լի թախիծ .  
Տէր անտես ի նոսա .

Պառհնք են անդ ծաղու ժըմիտք , եւ ամենայն բան մարդոյ  
Սըրտաբեկ զիս առնէ :

Եւ անդաստանս երթամ ես : Սարգսգետինք , հաւք եւ կաղնիք  
Ի լըռել անդ մարդկան  
Հրաւեր տուեալ ինձ միաբան ի մերձեալ տօնս , գոչեն առ իս .  
Եւ լաւութեան գործ է յոյս :

Ի՞նչ զձեր երբեք հրաշալիս ի պաշտելոյ դադարեցից ,  
Եւ ի կրկին դու , երկինք լայն .  
Եւ ի խորթամ ձայնք ձեր լըռեցեն չազդել այլ եւս ի լըսելիսս ,  
Եւ երանգք ձեր յաչս իմ .

Եւ ի այլ չիցէ սըրտիս բարբառ առ ի կըշուել պատասխանի  
Եւ ի լազմանուագ դաշնակացդ . . .  
Եւ ի անակեցայց ես յայնժամ յաներեւոյթ աշխարհին  
Եւ ի զատեալ ի մարմնոյս ,

Եւ ի բնութիւն . եւ անդրադոյն բան ըզվերջինն ի յաստեղացդ  
Եւ ի բայիդ քոյ հանդէպ  
Եւ ի աւիտենից զեղեցկութիւնն , որում դու քօղն ես ի ծածկոյթ ,  
Եւ ինձ ընդ առաջ :